

JÓBŮV DEN OTCŮ

(kázání, evangelický sbor Krnov, neděle 8.5.2022 – den matek)

Čtení: Jób 1,1-5
Evangelium podle Matouše 7,9-11

Dnes máme den matek – svátek maminek všeho věku. Přejeme maminkám všechno nejlepší a hlavně dobré vztahy s dětmi a moudrost k tomu, jak jim být dobrým příkladem a jak formovat k dobrému jejich dušičky i tělíčka...

Snad se na mě nebudou maminky zlobit, že ke dni matek čtu samé texty o otcích – jak starozákonního Joba tak i Matoušovo přirovnání. Jsem přesvědčený, že oba tihle otcové jsou vzorem jak pro tatínky, tak pro maminky...

Než pokročím dál, chtěl bych upozornit na jednu věc: z toho podobenství by si člověk mohl vydedukovat, že rodiče jsou jen k tomu, aby za nimi děti chodily a loudily od nich nějaké věci, které jim ti rodiče potom mají zajistit.

Některé děti to tak dělají – vzpomenou si na rodiče, jenom když něco potřebují.

Všechny děti by ovšem měly vědět (každý z nás jsme něčím dítětem), že rodiče chtějí někdy s dětmi jen tak pokecat, slyšet, jak se jim daří (já, jak jsou rodiče rádi, když se jejich dětem daří!) nebo co je trápí (to zas rodiče prožívají s nimi, a někdy ještě silněji než děti samotné). Prostě rodiče chtějí s dětmi být a mít s nimi hezký vztah.

I s Pánem Bohem je to stejně – my se k němu občas chováme opravdu jako ti z toho podobenství: přijdeme, když něco potřebujeme... A přece... On si – jako správný rodič – sní o tom, že se za Ním stavíme častěji, pravidelně, že se ozveme, že zavoláme, že si přijdeme popovídat... Ne že nás bude jen muset tahat z problémů...

Ale teď zpět k tomu prosícímu dítěti...

Ano, rodiče, pokud to je aspoň trochu možné, se snaží svým dětem vyhovět a splnit jim jejich prosby.

Zároveň ovšem – rodiče někdy opravdu vědí věci, které děti neznají, a mají zkušenosti, které děti zatím naštěstí nemají... a tak některé žádosti svých dětí zamítnou. Když dítě přijde a o něco loudí, dobří rodiče nezačnou okamžitě přemýšlet, jak opatřit, co dítě požaduje. Dobrým rodičům se nejprve začne honit hlavou, jestli to, co dítě chce, mu náhodou nemůže ublížit; případně, jestli dítě tím, co chce, nemůže uškodit někomu dalšímu.

Stejně nad námi uvažuje Pán Bůh – chceme mnoho věcí... ale ne vždycky je jisté, že to, o co prosíme, bude k dobrému – ať nám nebo lidem kolem nás...

Proto Pán Ježíš nemluví o otci, který dá dítěti hned všechno, o co si řekne... ale o otci, který určitě nedá svým dětem něco zlého (kámen, hada), když ho o něco poprosí...

Správní rodiče mají rádi své děti, a vždy usilují o jejich dobré.

Ježíš nám říká, že jako se nebojíme jít za rodiči s prosbou o pomoc, nemáme se bát jít i k Pánu Bohu – v modlitbě ho prosit o vše, co potřebujeme, s důvěrou, že nás vyslyší.

Zároveň to ovšem je napomenutí pro rodiče: takoví jako je Bůh, máte být i vy! Tedy – milovat své děti a usilovat ve všem o jejich dobro.

Četli jsme o Jobovi – začátek jeho příběhu. Je to v rámci celého románu jen taková bokovka, odbočka; ani nevím, jestli jste si někdy všimli, jak se Job staral o své děti. Mně ale zaujalo jeho otcovské snažení. Měl syny a dcery a ti mu zvolna dospívají. Z příběhu to vypadá, že mu klasicky přerostli přes hlavu – neberou ohled na jeho mínění a dělají si, co se jim zachce. Job jim nerozumí – tak jako my občas nerozumíme svým dětem, nebo mladší generaci – jejich zábavám, ale i jejich obavám...

Job mohl začít zakazovat a přikazovat, zatrhnout jim jejich podezřelé hrátky.

Taky se mohl s depresí zavřít ve svém pokoji nebo jít do hospody a nadávat s kamarády na mládež.

Job udělal něco úplně jiného – Job se za ně modlil... a snažil se jim předat nejdůležitější myšlenku svého života – aby v srdci nepohrdli Bohem – právem, spravedlností, pravdou, milosrdenstvím... aby jednou, až dostanou rozum, objevili tyto důležité životní hodnoty a přijali je za své... Nelámal své děti násilím a pohrdáním těch, kteří všechno znají, aby z nich vyrostli sice dokonale vycvičení, ale zcela nesamostatní jedinci, kteří se do smrti budou vyrovnávat se vztahem ke svým rodičům a kteří nadosmrti budou svádět své viny na své rodiče, a nebudou schopní se ke světu postavit vlastní tvář. A za vše se budou mstít na vlastních potomcích...

Ovšem taky je nenechal jen tak bez povšimnutí. Zajímal se o to, čím žijí, a mluvil s nimi i o svých obavách a o své víře. Nerostli jako stromy v pralese, jak zrovna větrník módy zafoukal... Nebyli mu lhostejní a nestal se jejich sluhou... Nechtěl z nich mít rozmazlené „fracky“, kteří mají, co si vzpomenou a pro které jejich oddaní rodičové vždycky najdou nějakou omluvu. Rozhodně nebyl otcem, který splní každíčké přání svých dětí.

Modlil se za ně, žehnal jim a pokaždé znovu je posvěcoval. Modlil se za ně a doufal, že zůstanou uchráněni od zlého...

Tak to dělal ten muž ze země Ús...

Pán Bůh s námi jedná podobně – nechává nám svobodu vlastního rozhodnutí, nenutí nás vždy jednat podle Jeho vůle, ale trápí se, když jednáme špatně a chodíme podezřelými cestami a snaží se nám ukázat, co je dobré a co naopak správné není...

Vraťme se ale ještě na chvíli zpátky k tomu podobenství a správným rodičům...

Možná někdo namítnete, že nejsou všichni rodiče správní.

Občas v novinách čteme děsné příběhy dětí, které jejich rodiče týrali nebo zneužívali.

Mám obavy, že takových případů je mnohem víc, než bychom tušili; že jen zlomek z nich se dostane na veřejnost...

Možná, že Pán Ježíš, kdyby žil dnes tady mezi námi, by váhal přirovnávat Pána Boha k otci – kdyby věděl, kolik otců (i matek) ubližuje svým dětem a úmyslně jim působí bolest...

Ne všichni rodiče jsou vzorní. Jenže – kdo z nás by si troufnul říct, že je vzorný?

Možná, že největší šok pro dítě při dospívání je, když zjistí, že jeho rodiče jsou také jen lidé, slabí, chybující a hřešící...

Situace v mezilidských vztazích může být dost zlá...

Ale přece se Pán odváží onoho přirovnání použít. Učí nás modlit se k Bohu OTCI.

Vlastně už ve Starém Zákoně najdeme přirovnání Boží lásky k lidem k lásce matky ke svým dětem. A už v tom starozákonním textu, ústy proroka Izajáše, Pán Bůh říká: „což může matka zapomenout na své dítě? A i kdyby některá přece jen zapomněla, já nezapomenu...“

Ježíš to připomíná: „Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb? Tak i Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí.“

Pán Bůh je vzorem správného rodiče. Miluje své děti – kterými jsme my všichni – a stará se o jejich dobro. Přemýšlí nad tím, co nám může nejlépe pomoci; a také doufá, že se občas k němu obrátíme, aniž bychom byli v nouzi nebo trápení...

Přeju vám, abyste si to vždycky a v každé chvíli uvědomovali a abyste na to nikdy nezapomněli – abychom k Němu přicházeli se svými problémy a prosbami, ale taky abychom se Ho nezapomněli ptát, co je vlastně dobré a za co je správné prosit, a za co třeba už ne. A moc vám přeju, aby co nejdříve vašich modliteb bylo vyslyšeno...

Pane Bože, díky za to, že jsi naším dobrým Otcem. Že odpovídáš na prosby svých dětí. A že nám nikdy nedáš zlé místo dobrého.

Chceme se od Tebe učit rozeznávat dobré od zlého, abychom Tě prosili jen o věci užitečné a krásné. Bud' Ty oslaven na nás.

AMEN